

Nr 336.

Av herr **Hansson** i Stockholm, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 350, angående löneroglering för arméens och marinens personal m. m.

I den till innevarande års riksdag avlätna propositionen, nr 350, ang. löneroglering för arméens och marinens personal m. m. anhåller jag få föreslå sådan ändring, att däri äskade beklädnadsersättning till marinunderintendenter i flottans reserv tillförsäkras även dem, som åren 1920 och 1921 erhöilo fullmakt som sådana.

Den i nämnda proposition äskade beklädnadsersättningen har redan förut utgått till övrig, med marinintendenter i reserv jämförlig personal. I skrivelse till marinöverintendenten den 12 aug. 1920 anhöll reservmarinintendentsaspiranten G. Forssius å samtliga reservmarinintendentsaspiranternas vägnar, att nämnda myndighet måtte utverka, att de vid sin utnämning till marinunderintendenter i reserven måtte komma i åtnjutande av beklädnadsersättning. Denna skrivelse överlämnades med tillstyrkan av chefsintendenten i Stockholm till marinöverintendenten, vilken den 2 september 1920 avgav resolution, vari framställningen avslogs på den grund, att medel ej stod till förfogande; samtidigt meddelades, att marinförvaltningen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå nästkommande riksdag att för år 1922 till beklädnadsersättning jämväl för marinintendenter i reserven bevilja medel.

Den 18 september 1920 anhöll reservmarinintendentsaspiranten G. Forssius å samtliga reservmarinintendentsaspiranternas vägnar i till Konungen ställd skrivelse, att nämnda personal vid sin utnämning måtte tillerkännas beklädnadsersättning. Över denna framställning avgavs yttrande av marinförvaltningen den 29 september 1920, vilket innehöll dels en uppgift på den begärda beklädnadsersättningens storlek, sådan den var bestämd för övrig reservpersonal vid flottan, dels en förklaring att, enär marinförvaltningen ansåg »rättvisa och billighet kräva» det, den hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå nästkommande riksdag

att för år 1922 anslå medel till beklädnadsersättning jämväl till marinintendenter i reserven. Någon till- eller avstyrkan beträffande den för 1920 begärda beklädnadsersättningen innehöll ej marinförvaltningens yttrande. Vid underdånig föredragning av ärendet i fråga den 15 oktober 1920 fann Kungl. Maj:t ansökningen icke till någon dess vidare åtgärd föranleda.

Att sålunda varken den årskurs, som bragt frågan på tal (1920), eller den därpå följande (1921) har kunnat beredas förmånen av ifrågasvarande beklädnadsersättning torde kunna betecknas som uppenbar orättvisa, speciellt med hänsyn tagen till

dels den dyrtid, som särskilt de två senaste åren representerat och som naturligtvis medfört avsevärt ökade anskaffningskostnader för uniformer

dels den omständighet, att ovan nämnda personal är den enda i sitt slag, som, av okänd anledning, hitintills varit utesluten från förmånen att erhålla beklädnadsersättning.

På denna grund och då det gäller en mycket ringa statsutgift tillåter jag mig föreslå, att riksdagen måtte besluta sådant tillägg till ifrågasvarande proposition,

att beklädnadsersättning måtte tillerkännas *dels* de den 25 september 1920 utnämnda marinunderintendenterna i flottans reserv L. G. E. Forssius, C. T. Edlund, J. H. Warnholtz och A. G. V. Wahman *dels* de marinunderintendenter i flottans reserv, som innevarande år erhålla fullmakt som sådana (högst fyra), att utgå enligt samma grunder, som gälla för fänrikar konstituerade i flottans reserv efter föregående utbildning som reservofficersaspiranter.

Stockholm den 23 april 1921.

P. Albin Hansson.